

mig, Begyndelsen til en Udtalelse om, at man ikke mere vil have Loven af 1852. Naar den høitagede Minister dernæst gjør den Bemærkning, at Thinget ikke igjennem Finantsloven kan fuldfæste Loven af 1852, som vedtagen af begge Thing og af Hs. Majestæt, da er det fuldkommen sandt; Loven bliver staaende; men der er ikke Penge til dens Anvendelse. Det er en Ting, som i en constitutionel Stat maa komme frem, er kommen frem og altid vil det i Tilfælde af Splid — jeg indrømmer, at det er uheldigt — mellem Regjeringen og Folke-representationen. Naar Folkerepresentationen er kommen til den Overbeviisning, at en bestaaende Institution er forværvelig for Staten, og Regjeringen erklærer, at den vil holde paa den, er det ikke muligt at faae den bort, undtagen ved at nægte Penge til den igjennem Finantsloven. Det er et, maaskee uheldigt, men berettiget Middel, som ligger fuldkommen indenfor den constitutionelle Ret. Saaledes opfatter jeg dette Spørgsmaal.

S. Sage: Efter den Erklæring, der blev afgiven af den høitærede Indenrigsminister, er jeg bemyndiget til, paa Forslagsstillernes Begne, at tage Forslaget under Nr. 4 tilbage.

Da Forslaget ikke optoges af Nogen, var det saaledes bortfaldet.

Tscherning: Den høitærede Minister har gjort Spørgsmaalet angaaende Endringsforslaget til § 8 A. s. 3, angaaende Landstutteriet, til et meget alvorligt. Den høitærede Minister vidste ikke ret, om han vilde kunne tilraade Hs. Majestæt Kongen at give sin Underskrift paa en Finantslov, hvori en Beslutning med Hensyn til Landstutteriet, som den ved anden Behandling tagne, fandtes; saaledes forstod jeg ham. Spørgsmaalet staaer altsaa saaledes: dersom den af ham nu foreslaaede Post ikke bliver optagen, er den høitærede Minister atter i Usikkerhed om, hvorvidt han vil blive ved at hde Staten sin Tjeneste. Det er med korte Mellemrum, at Betæneligheder af denne Art fremkomme. Jeg skal ikke her fordybe mig i dette Spørgsmaal, men siden omtale det, da det fortjener Opmærksomhed. Den ærede Mi-

nister har altid været enig med mig, og Ingen mere end den ærede Minister som Medlem her af Thinget, i, at Finantsloven maatte have en bethdelig Indvirkning med Hensyn til de øvrige Loves pecuniære Betydning. Han har erkjendt og tilfulde erkjendt, at Udbetalingsretten med Hensyn til de pecuniære Midler, som enhver Lov kræver, er lagt i hvert Aars Finantslov. Jeg haaber, at den høitærede Minister ikke vilger tilbage fra denne Betragtning, og altsaa er den Lov, her er Spørgsmaal om, i finantiel Henseende ikke berettiget, uden at Finantsloven har givet den aarlige Bemyndigelse til Udbetaling af de Beløb, som den kræver. Ved den aarlige Bevilling ikke at give sig Bemyndigelse er ikke noget Nyt, ikke noget Uberettiget; men i det foreliggende Tilfælde directe fremkaldt af selve Loven; thi om § 12 i Loven af 1852 ikke afgjorde Andet, end bestemme, at Landstutteriet med de Heste, det har, ikke skulde bestaae længere end til den Tid, der nu ligger bag ved os, da var dette nok til nu at nægte yderligere Tilskud; thi der har været givet behørig Tid til at tage de nødvendige Forholdsregler, og at de ikke ere tagne, er mere Ministeriets Skyld end vor. Dersom Ministeriet var traadt frem og havde sagt: Vil os den Beloville at bøde paa den Feil, vi saaledes have begaaet, ved at lade os faae Tid til at overveie Spørgsmaalet nærmere, da havde det været en Naade at behandle Sagen paa af en anden Art end den, hvorpaa den høitærede Minister tog den; men som han tog den, kastede han paany dette Stridsspørgsmaal ud, som han selv har hjulpen til at have faaet alvorlig i samme Retning, som vi nu gjøre det, det Spørgsmaal nemlig: har Finantsloven nogen Betydning ligeoverfor de øvrige Love, eller kan efterhaanden Bevillingsbemyndigheden gøres magtesløs igjennem en Række af Love. — Vil den høitærede Minister nøde Thinget til paa enhver Lov at sætte en Paragraph med den Tilføining: „dog, gjælder denne Lov kun, forsaavidt der bevilges Midler dertil i Finantsloven“, eller vil han ikke erkjende, at dette taust maa staae i enhver Lov, om ellers Bevillingsbemyndigheden skal have nogen Ret og Betydning. Derom dreier Spørgsmaalet sig nu; saaledes har den høitærede Minister stillet det hen; om